

CHARLES VANDEHOVE PAVILJOEN
ROZIER, 1 9000 GENT
15.02.2018-10.03.2018

OMTRENT

SUPPORTS/

MATISSE

SURFACES

BUREN

VIALLAT

TORONI

PINCEMIN

BARRÉ

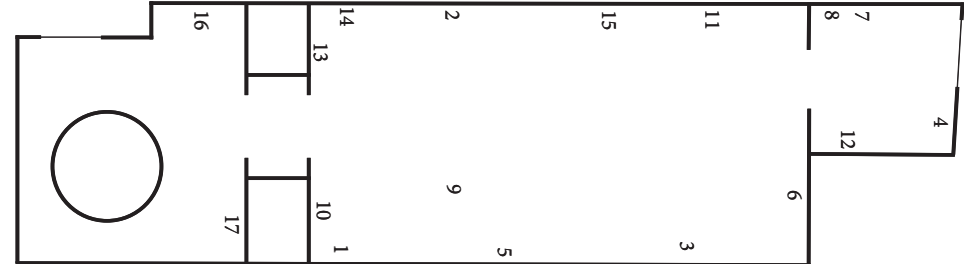
CANE

DEZEUZE

HANTAÏ

LAVIER

MATHIEU

kunst. (L.V)

kunstenaar Jackson Pollock. (V.VP)

Zijn Compositie 10 (1965, 97x197, Schenking Vandenhave UGent) anticipeert op de 'conceptuele' interesse in de Franse kunst van het eind van de jaren 60.

Vanaf 1945, ongeveer tegelijk met de 'dripping' van Jackson Pollock spoot Malthen de verf rechtstreeks uit de tube op het

doek, soms tijdens publieke performances. Van belang waren dan de spontaniteit en snelheid van de gesen.

Vanaf 1945, ongeveer tegelijk met de 'dripping' van Jackson Pollock spoot Malthen de verf rechtstreeks uit de tube op het doek, soms tijdens publieke performances. Van belang waren dan de spontaniteit en snelheid van de gesen.

Zo ook gaat Klein 9 (2001, 95x145x133, Schenking Vandenhave UGent) verder op het werk Steinway and Sons uit 1987, en algemeen, op het overschilderen van objects-trouvés zoals een boot, een kabinemeubel of een spiegel. Lavier hanteert dezelfde aanpak in zijn meer recente aanvullingen op de Walt Disney Productions collectie (een reeks die sedert 1984 loopt), waar hij op een vergelijkbare manier foto's, laser-jet of zeefdruk prints bedekt met een ruwe dikke verf laag. De transformatie van gebruiksvoorwerpen tot 'kunst' door ze te beschilderen stelt de vraag wat kunst tot kunst maakt. (L.T)

Bertrand Lavier (1949) creëert in zijn werk een dynamiek tussen de hoge cultuur en de popcultuur. Wereldberoemde design-objecten en alledaagse voorwerpen worden bewerkt en tegenover elkaar gezet, zo dat ze nog steeds vertrouwd lijken maar tegelijk ook vervreemd worden van hun originele verschijning. Zo wordt ook het (kunst-) voorwerp in vraag gesteld. Lavier beschouwt zijn oeuvre als een bouwplaats – als werk in progress. Dat houdt in dat hij nieuwe versies van een werk maakt en door gelijftijdig aan verschillende concepten te werken relaties legt tussen verschillende groepen van werken.

Zo ook gaat Klein 9 (2001, 95x145x133, Schenking Vandenhave UGent) verder op het werk Steinway and Sons uit 1987, en algemeen, op het overschilderen van objects-trouvés zoals een boot, een kabinemeubel of een spiegel. Lavier hanteert dezelfde aanpak in zijn meer recente aanvullingen op de Walt Disney Productions collectie (een reeks die sedert 1984 loopt), waar hij op een vergelijkbare manier foto's, laser-jet of zeefdruk prints bedekt met een ruwe dikke verf laag. De transformatie van gebruiksvoorwerpen tot 'kunst' door ze te beschilderen stelt de vraag wat kunst tot kunst maakt. (L.T)

Niele Toroni heeft voor Charles Vandenhave onder meer lambrizeringen ontworpen voor het Academisch Ziekenhuis van Sart-Tilman. De 'Empreintes de pinceau no 50 répétées à intervalles réguliers' 2 (1980, 103x180, Schenking Vandenhave UGent) (M.G & A.V.G)

Niele Toroni heeft voor Charles Vandenhave onder meer lambrizeringen ontworpen voor het Academisch Ziekenhuis van Sart-Tilman. De 'Empreintes de pinceau no 50 répétées à intervalles réguliers' 2 (1980, 103x180, Schenking Vandenhave UGent) (M.G & A.V.G)

Mur/So 2 (1974, 235x240 (wand) 189x193 (videe), Collectie SMAK) is een uitstekend voorbeeld van Cane's opvatting van kunst als een vorm van theoretisch onderzoek: het werk wordt niet getoond, zoals een kunstwerk, maar toont zelf. Net zoals Nu Bleu aux bas verts van Henri Matisse situeert Mur/So zich tussen het schilderij en het beeldhouwwerk. De sculpturale behandeling van de kleurvlakken in de cut-outs van Matisse bevragen het perspectief en de tekening. Louis Cane bouwt hierop verder door het perspectief in de ruimte te brengen en niet enkel het tekenen maar ook kleur zelf te ontleden. De materialisatie van deze praktische theorieque betreft de toeschouwer bij het werk, als een Brechtiaans theater voor de kunst. (L.V)

Daniel Dezeuze het tijdschrift "Peinture. Cahiers Theoriques" op.

Louis Cane (1943), medestichter Supports/Surfaces, heeft toch altijd een ambigue verhouding met de groep gehad. Zo werd zijn deelname aan de eerste Supports/Surfaces tentoonstelling 1970 geweigerd door Claude Vialat. Cane reageerde met het pamflet 'tract vert' waarin betoogde dat de het subjectivisme en individualisme van zijn collega's een grondig theoretisch onderzoek van de schilderkunst bleef hinderen en in de weg stond een echte "pratique theorique materialiste". Enkele maanden later richtte hij samen met onder anderen

Daniel Dezeuze het tijdschrift "Peinture. Cahiers Theoriques"

In de reeks Zèbres genereert het zwart uit de spuitbus op het witgeschilderde doek onregelmatige lijnen die schijnbaar van het doek lopen. De tekening op Sans Titre 1 (1968, 70x53, Schenking Vandenhave UGent) is niet figuuratief, er wordt niets voorgesteld. Het werk toont niets meer dan hoe het gemaakt is. Het werk is duidelijk een uitsnede: doordat de lijnen over de randen lopen begrenst het doek het vlak niet, maar opent het werk op de wand en de ruimte. (M.R)

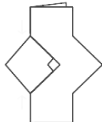
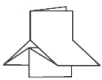
Martin Barré (1924-1993) ontdekt begin de jaren '60 de graffiti in de Parijse metro, en besluit ook zelf om verfbu in te

Realisatie tentoonstellingen en teksten: Ellen Bond, Pauline Clarot, Nicolas Duerinck, Seppé Neyts, Maud Raymaekers, Loic Tindemans, Julie Tyberghien, Henri Uijterhaegen, Arno Van Den Heuvel, Astrid Van Ginderdeuren, Jasper Van Parys, Jana Vandepoele, Martha Vandermoesen, Vincent Vandewoude, Leander Venlet.

Begeleiding: Bart Verschaffel, Guy Chatel, Wouter Davids, Pieter-Jan Cierkens, Louis De Mey.

Technische ondersteuning: Bram Vandevreire, Christof De Prest.

Copyright: VANDENHOVE, UGent, 2018

VANDENHOVE
Centrum voor architectuur en kunst – Universiteit Gent
Rozier 1, Gent
DB: Bart Verschaffel, Steven Jacobs, Wouter Davids.

Secretariaat & coördinatie: Geertmi Ivens

Simon Hantai (1922-2008) gebruikt tussen zijn aankomst in Parijs in 1949 en de eerste retrospectie van zijn werk in 1973 het schilderdoek als basismateriaal voor een reeks experimenten met een geysystematiseerde en gedepersonaliseerde schildertechniek.

Peinture, Huile sur toile 5 (1959, 146x218)

De tekenen Les Tabulas 6 (1965) en Les Etudes 7 (8) (1969)

zijn piéages : het canvas wordt gevouwen en afgebonden

alvorens het wordt beschilderd. Nadien wordt het doek

opnieuw opengespooid en gladgestreken, en krijgt het opnieuw

de vorm van het schilderij. Hantai's piéages onderzoeken, in

het verlengde Matisse's découpages, de verhouding tussen

kleur en tekening. Hantai vervangt echter de hand en de

intentionaliteit van de kunstenaar door automatisme en toeval.

Het weggelieten van de kunstenaar krijgt voor sommigen een

mysteke betekenis. "Je kan die stem haast horen, de stem van

de kleur, getraakt, gebroken." (Simon Hantai) . Om dezelfde

reden wordt Hantai dikwijls vergeleken met de Amerikaanse

uitert sober tot kleurrijk en speels.

Daniel Dezeuze (1942) is een medeoprichter van Supports/Surfaces. Zijn werk belichaamt zeer helder de kerngedachte van de groep: Dezeuze laat de gestic van het schilderen en het doek geheel weg en toont het raamwerk, dat, ondanks van het canvas, vrij spel krijgt. De ontdekte roosters van Dezeuze onbieten, doorheen hun mazen, de wanden van de ruimtes waar ze getoond worden. Dezeuze's werken experimenteren zo met ruimtelijkheid, maar ook met kleur en materialiteit. Dikwijls flirt zijn werk met het sculpturale, hoewel het zelden loskomt van het vlak. Hierbij heeft Dezeuze een heteroogeen register van werken ontwikkeld dat gaat van uiterst sober tot kleurrijk en speels.

Claude Vialat (1936) is een medeoprichter van Supports/Surfaces. Zijn werk belichaamt zeer helder de kerngedachte van de groep: Dezeuze laat de gestic van het schilderen en het doek geheel weg en toont het raamwerk, dat, ondanks van het canvas, vrij spel krijgt. De ontdekte roosters van Dezeuze onbieten, doorheen hun mazen, de wanden van de ruimtes waar ze getoond worden. Dezeuze's werken experimenteren zo met ruimtelijkheid, maar ook met kleur en materialiteit. Dikwijls flirt zijn werk met het sculpturale, hoewel het zelden loskomt van het vlak. Hierbij heeft Dezeuze een heteroogeen register van werken ontwikkeld dat gaat van uiterst sober tot kleurrijk en speels.

Peinture Verte 4 (1980, 200x105, Schenking Vandenhave UGent) Het dof groen van Peinture Verte wordt buiten de vorm herhaald, terwijl het deel van Peinture Jaune binnenin afgewisseld wordt met roze. In het werk s.t. 5 (s.p.), 160x356, Collectie Jeanne en Charles Vandenhave) worden, op een lichtgrijs doek, binnen elke 'vlek' dezelfde zes kleuren willekeurig gecombineerd. De werken lijken uitsneden uit een grenzeloos vlak, en stralen over de randen uit in de ruimte. (N.D)

De tentoonstelling wordt ingeleid met een zeefdruk van Henri Matisse 6 (Schenking Vandenhave, UGent) en uitgeleid met de projectie van een foto van Oh! Hissel 17 , een werk van Daniël Buren gemaakt in het MSK in 1980. (Met dank aan Daniël Buren)

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14